

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 1 marca 2019 r.

DMP-3.560.1.2019.IK.MZ

Pan Carles Esteva Mosso
Zastępca Dyrektora Generalnego
Dyrekcja Generalna ds.
Konkurencji
Komisja Europejska

HT.5261 - the draft „Recovery Notice”

Szanowny Panie Dyrektorze,

w związku z pismem Komisji Europejskiej z dnia 4 lutego 2019 r. (znak pisma: COMP/H4/SD/as-D*2019/009178 HT.5261) dotyczącym projektu *Zawiadomienia w sprawie odzyskiwania pomocy niezgodnej z prawem i rynkiem wewnętrznym*, poniżej przedstawiam uwagi do tego dokumentu.

I. Uwagi merytoryczne o charakterze fundamentalnym

1. **Pkt 41** projektu Zawiadomienia dotyczy **powagi rzeczy osądzonej** i zgodnie z tym punktem, chociaż zasada powagi rzeczy osądzonej odgrywa istotną rolę zarówno w porządku prawnym Unii Europejskiej, jak i systemach prawnych państw członkowskich, jej stosowanie nie może podważać pierwszeństwa i skuteczności prawa Unii. W związku z tym zasada powagi rzeczy osądzonej nie może stać na przeszkodzie odzyskaniu pomocy państwa. Na poparcie tego twierdzenia Komisja przytacza orzecznictwo sądów unijnych (Wyrok Lucchini, C-119/05, ECLI:EU:C:2007:434, pkt 61-63; wyrok Klausner Holz Niedersachsen, C-505/14, ECLI:EU:C:2015:742, pkt 45). W ocenie władz polskich przytoczone przez Komisję orzeczenia nie potwierdzają jednak tego stanowiska.

W pierwszej z tych spraw - Lucchini - Trybunał rozstrzygał pytanie prejudycjalne włoskiego sądu, czy prawo UE wyłącza zastosowanie przepisu prawa krajowego

ustanawiającego stan powagi rzeczy osądzonej, w przypadku, gdy zastosowanie tej zasady uniemożliwia odzyskanie bezprawnej pomocy państwa, której niezgodność ze wspólnym rynkiem została stwierdzona w prawomocnej decyzji Komisji. Na tak postawione pytanie Trybunał udzielił odpowiedzi twierdzącej.

Należy jednak zwrócić uwagę, że rozstrzygnięcie to zostało wydane w odniesieniu do konkretnie rozpatrywanego przez Trybunał stanu faktycznego, w którym sądy krajowe państwa członkowskiego przekroczyły zakres przysługujących im uprawnień i wkroczyły w zakres wyłącznych uprawnień Komisji Europejskiej.

Wyroki sądu krajowego w sprawie Lucchini nie korzystały na płaszczyźnie prawa UE z przymiotu powagi rzeczy osądzonej. W sprawie tej wyroki sądów krajowych, w stosunku do których beneficjent podnosił argument, że korzystały z powagi rzeczy osądzonej, zostały bowiem wydane z naruszeniem przysługującej Komisji wyłącznej kompetencji do badania zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym. Mimo że Komisja w 1990 r. wydała decyzję stwierdzającą niezgodność planowanej pomocy z rynkiem wewnętrznym i zakazującą jej udzielenia, sądy krajowe w 1991 r., a także później, wydały wyroki nakazujące wypłatę pomocy. Sądy te nie tylko więc wkroczyły w dziedzinę zastrzeżoną do wyłącznej kompetencji Komisji, ale również nakazały wypłatę pomocy niezależnie od faktu, że decyzja Komisji, która zabroniła udzielenia tej pomocy, nie została zaskarżona i stała się ostateczna. Można więc stwierdzić, iż włoskie sądy krajowe nakazały organom administracyjnym odmówić zastosowania decyzji Komisji.

Ocena sprawy Lucchini z tej perspektywy, uwzględnionej przez Trybunał w wyroku, prowadzi do wniosku, że znaczenie owego wyroku odnosi się jedynie do wyroków sądów krajowych, które zostały wydane z naruszeniem przysługującej tym sądom jurysdykcji i z wkroczeniem przez nie na pole zastrzeżone do wyłącznej kompetencji instytucji unijnych. Wyrok Trybunału w sprawie Lucchini nie uzasadnia zatem generalnego wniosku, jakoby zasada powagi rzeczy osądzonej nigdy nie mogła być rozpatrywana jako przeszkoda do odzyskiwania pomocy.

Jeżeli chodzi o drugi przywołany przez Komisję wyrok (Klausner Holz Niedersachsen), to również wyrok ten nie może być wykorzystywany na potwierdzenie generalnej tezy Komisji, że powaga rzeczy osądzonej nie stanowi przeszkody do odzyskania pomocy. Z pkt 45 tego wyroku wyraźnie wynika, że TS rozpatrywał sytuację, w której wyrok krajowego sądu został wydany w ramach sporu niemającego tego samego przedmiotu.

Jeżeli zatem w toku postępowania poprzedzającego wydanie przez Komisję decyzji ujawnione zostanie istnienie prawomocnego krajowego wyroku, który został wydany w granicach przysługującej sądowi krajowemu jurysdykcji (np. stwierdzającego, że określone roszczenie nie stanowi pomocy państwa, do czego sądy krajowe są uprawnione), to nie można wykluczyć, że wyrokowi temu będzie przysługiwała powaga rzeczy osądzonej. Nie można też wykluczyć, w każdym razie nie uzasadniają tego przytoczone przez Komisję wyroki w sprawie Lucchini oraz Klausner Holz Niedersachsen, że istnienie tego wyroku będzie stanowiło przeszkodę do odzyskania pomocy, jeżeli w przyszłości Komisja stwierdziłaby, że sporne roszczenie jednak było pomocą, a przy tym była to pomoc niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

Nawet okoliczność, że we wcześniejszym wyroku sąd krajowy popełnił błąd uznając, że sporne roszczenie nie stanowi pomocy państwa, nie uzasadnia twierdzenia, że wyrok ten nie może korzystać z powagi rzeczy osądzonej. Sąd dokonał jedynie oceny istnienia pomocy państwa, a nie jej zgodności z rynkiem wewnętrznym. Nie naruszył więc wyłącznych kompetencji Komisji, co było rozpatrywane w sprawie Lucchini. Jednocześnie, wyrok sądu krajowego dotyczy tej samej wiarygodności, a więc również wyrok w sprawie Klausner Holz Niedersachsen nie ma do niego zastosowania. Nie można więc wykluczyć, że taki wyrok sądu krajowego powinien zostać uwzględniony przez Komisję, jako przeszkoda do wydania decyzji nakazującej odzyskanie pomocy.

Z uwagi na powyższe okoliczności władze polskie postulują wykreślenie pkt 41 zdanie drugie i odpowiednią zmianę pozostałej części w sposób uwzględniający to wykreślenie.

2. **Pkt 57** projektu Zawiadomienia wskazuje, że w celu odzyskania pomocy, państwo członkowskie musi bezzwłocznie wskazać i przyjąć niezbędne środki. Może to w szczególności oznaczać **konieczność przyjęcia nowych aktów prawnych lub zawieszenia przepisów prawa krajowego**, które uniemożliwiają szybkie usunięcie napotkanych przeszkód. Na potwierdzenie tej tezy Komisja przywołuje orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 lipca 2015 r., Komisja/Francja, C-63/14, ECLI:EU:C:2015:458, pkt 49. Należy jednak zauważyć, że w ww. wyroku Trybunał nie nałożył takich zobowiązań na państwo członkowskie, a jedynie dokonał oceny argumentów przywołanych przez władze francuskie na poparcie tezy, że w tym przypadku wystąpiła niemożność wykonania decyzji Komisji (argumentami tymi

było: wystąpienie zamieszek społecznych i przerwanie ciągłości terytorialnej kraju, które to argumenty Trybunał odrzucił).

W związku z powyższym należy uznać, że obowiązek przyjęcia nowych aktów prawnych lub zawieszenia przepisów prawa krajowego nie znajduje oparcia w orzecznictwie sądów unijnych. Konieczne jest zatem usunięcie drugiego zdania pkt 57.

3. **Pkt 71** projektu Zawiadomienia odnosi się do **terminu odzyskania pomocy**. Ani rozporządzenie 2015/1589¹ (dalej jako: rozporządzenie proceduralne), ani projekt Zawiadomienia nie wskazują konkretnych terminów odzyskania pomocy. Jednak z dotychczasowej praktyki Komisji wynika, że termin ten wynosi 4 miesiące. Należy zatem zauważyć, że jest on zazwyczaj nierealny do zachowania w sytuacji, gdy beneficjent pomocy sprzeciwia się odzyskaniu od niego pomocy i kwestionuje ten obowiązek przed sądem (sama Komisja wyraźnie to potwierdza w pkt 142 projektu Zawiadomienia).

W związku z tym władze polskie proponują wydłużenie terminu na odzyskanie pomocy i zróżnicowanie w zależności od skomplikowania sprawy do 12 miesięcy, w ciągu którego to czasu Komisja pozostawałaby w kontakcie z państwem członkowskim, monitorując postępy w odzyskiwaniu pomocy.

II. Pozostałe uwagi merytoryczne

1. **Pkt 2** projektu Zawiadomienia wyjaśnia, że zawiadomienie ma na celu wyjaśnienie przepisów i procedur regulujących odzyskanie pomocy państwa. Sformułowanie to pozostaje w sprzeczności z art. 16 ust. 3 rozporządzenia proceduralnego. Zgodnie z tym przepisem, windykacja zostaje przeprowadzona zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym zainteresowanego państwa członkowskiego. Jakkolwiek przepis ten wprowadza zastrzeżenie, zgodnie z którym procedury krajowe muszą zapewnić bezzwłoczne i skuteczne wykonanie decyzji Komisji, niemniej jednak to nie Komisja, ale państwa członkowskie określają procedury regulujące odzyskiwanie pomocy. Ewentualne wyjaśnienia dotyczące tych przepisów mogą zatem przedstawiać jedynie państwa członkowskie. Z tego powodu, w celu uniknięcia niepotrzebnych wątpliwości, które mogłyby stać się podstawą

¹ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, (Dz.U.UE.L.2015.248.9 z późn. zm.).

niepewności prawnej², władze polskie proponują zmianę treści pierwszego zdania pkt 2 na następujące:

„Niniejsze zawiadomienie ma na celu wyjaśnienie **zasad regulujących** odzyskanie pomocy państwa (...)”.

2. **Pkt 11** projektu Zawiadomienia - zgodnie z ostatnim zdaniem przypisu nr 16, Komisja ma możliwość wydania nakazu odzyskania pomocy. Stwierdzenie to jest nieprecyzyjne i należy je uściślić w taki sposób, by wskazywało, że mowa jest tutaj o tymczasowym nakazie odzyskania pomocy, a nie o każdym nakazie, także ostatecznym. Ponieważ w projekcie w kilku miejscach Komisja odnosi się do nakazu odzyskania pomocy (np. przypis nr 16, pkt 15, pkt 25 i przypis nr 28, pkt 26, pkt 27, pkt 31 i inne), należy każdorazowo doprecyzować, czy chodzi o nakaz tymczasowy, czy ostateczny.
3. **Pkt 36** projektu Zawiadomienia dotyczy zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. W punkcie tym Komisja wskazuje, że instytucje unijne powinny dawać dokładne, bezwarunkowe i spójne zapewnienia. Władze polskie postulują uzupełnienie tego punktu o wyjaśnienie i rozwinięcie sformułowania dotyczącego „dokładnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień” wraz z przywołaniem orzecznictwa.
4. **Pkt 72** projektu Zawiadomienia wskazuje, że jeżeli państwo członkowskie napotka trudności w wykonaniu decyzji o odzyskaniu pomocy przed upływem terminu odzyskania pomocy, jest zobowiązane przedłożyć Komisji do rozpatrzenia informacje na temat tych trudności, dając jej wystarczająco dużo czasu, aby mogła ocenić sytuację. Konieczne jest doprecyzowanie, ile czasu należy dać Komisji na rozpatrzenie informacji.
5. **Pkt 76** projektu Zawiadomienia zakłada, że nie można z mocą wsteczną przyjąć wniosków o przedłużenie terminu odzyskania pomocy po jego upływie. Wymóg ten wydaje się być nadmiernie rygorystyczny, zaś przywołane orzecznictwo nie potwierdza jego prawidłowości. Żaden w przywołanych przez Komisję wyroków nie dotyczy wniosku państwa członkowskiego o przedłużenie terminu odzyskania pomocy. W związku z tym konieczne jest albo uzupełnienie tego punktu poprzez dodanie orzecznictwa popierającego tezę Komisji, albo jego usunięcie.

² Przykładem potwierdzającym występowanie takiej niepewności prawnej w zakresie odzyskiwania pomocy państwa może być aktualnie prowadzone przed Trybunałem Sprawiedliwości postępowanie w sprawie C-318/18 Oracle Belgium.

6. **Pkt 85-86** projektu Zawiadomienia wskazuje, że w decyzji o odzyskaniu pomocy można nakazać danemu państwu członkowskiemu odzyskanie pomocy nie tylko od przedsiębiorstwa, które bezpośrednio z niej skorzystało, ale również od całej grupy przedsiębiorstw tworzących jednostkę gospodarczą. Komisja na poparcie tej tezy przywołuje orzecznictwo sądów unijnych, tj. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 lipca 1984 r., Hydrotherm, C-170/83, ECLI:EU:C:1984:271, pkt 11 oraz wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 czerwca 2000 r., DSG/Komisja, T-234/95, ECLI:EU:T:2000:174, pkt 124. Przywołane orzecznictwo tej tezy jednak nie potwierdza. Przywołane wyroki stanowią jedynie, że do celów przepisów o pomocy publicznej grupa przedsiębiorstw może zostać uznana za jedno przedsiębiorstwo.

Niepokoją również arbitralność Komisji w podejmowaniu decyzji, który podmiot z grupy będzie zobowiązany do zwrotu pomocy. Zgodnie z pkt 85 projektu Zawiadomienia, gdy pewne transakcje miały miejsce w grupie przedsiębiorstw, Komisja może nadal ograniczyć zakres odzyskiwania tylko do jednego beneficjenta pomocy w grupie lub może jednak stwierdzić, że przedsiębiorstwa należące do grupy tworzą jednostkę gospodarczą do celów prawa konkurencji.

W ocenie władz polskich wyżej zaprezentowane podejście Komisji jest sprzeczne z orzecznictwem sądów unijnych, zgodnie z którym zwrot pomocy powinien nastąpić od bezpośredniego beneficjenta pomocy³. Odzyskanie jej od innych podmiotów stanowi wyłącznie wyjątek od tej zasady. Warunkiem jest jednak to, by przedsiębiorstwo zobowiązane do zwrotu pomocy odniosło korzyść z tytułu tej pomocy.

Władze polskie postulują zatem odpowiednie przereformowanie rozdziału 4.3.1. *Określenie beneficjenta pomocy należącego do grupy przedsiębiorstw* tak, aby krąg podmiotów obowiązanych do zwrotu pomocy publicznej był ograniczony wyłącznie do przedsiębiorstw, które faktycznie z danej pomocy skorzystały.

7. **Pkt 101** projektu Zawiadomienia dopuszcza, by państwo członkowskie mogło wziąć pod uwagę, czy beneficjent zapłacił podatek dochodowy od otrzymanej pomocy. W takim przypadku (tj. pomoc brutto nie jest równa pomocy netto) państwo członkowskie może - zgodnie z krajowymi przepisami podatkowymi - uwzględnić zapłacony wcześniej podatek dochodowy poprzez odzyskanie wyłącznie kwoty netto, jaką otrzymał beneficjent pomocy. W tym kontekście należy zauważyć, że w

³ Wyrok Sądu z dnia 11 maja 2005 r. w sprawie T-111/01 i T-133/01, pkt 108; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-277/00, Niemcy vs. Komisja, pkt 74-75.

decyzji Komisji z dnia z dnia 25 sierpnia 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.35356 (2013/C) (ex 2013/NN, ex 2012/N) wdrożonej przez Polskę na rzecz spółki Autostrada Wielkopolska S.A. w pkt 184 wskazano, że "w zakresie, w jakim Autostrada Wielkopolska odprowadziła podatek od otrzymanej pomocy, Polska może, zgodnie ze swoimi krajowymi przepisami podatkowymi, uwzględnić wcześniejsze płatności podatku i odzyskać jedynie otrzymaną przez Autostradę Wielkopolską kwotę netto. W takim przypadku organy krajowe powinny jednak zagwarantować, aby Autostrada Wielkopolska nie miała możliwości skorzystania z dalszych odliczeń, utrzymując, iż zwrot zmniejszył podlegający opodatkowaniu przychód; oznaczałoby to bowiem, że odzyskana kwota netto jest niższa od początkowo otrzymanej kwoty netto".

Z decyzji tej wynika zatem, że państwo członkowskie może uwzględnić także inne niż podatek dochodowy zapłacone podatki (dotyczy to oczywiście jedynie tych podatków, które można by odliczyć od kwoty pomocy, która ma być zwrócona).

8. **Pkt 129** projektu Zawiadomienia przewiduje, że państwa członkowskie muszą zarejestrować kwotę główną pomocy i odsetki od zwracanej pomocy w ramach takiej samej kategorii. Wydaje się, że wymóg ten nie ma uzasadnienia i nie wynika on z orzecznictwa sądów unijnych. Po pierwsze należy zauważyć, że wystarczającym jest warunek, zgodnie z którym konieczne jest odzyskanie pełnej kwoty pomocy wraz z odsetkami. O ile cel ten jest osiągnięty, nie ma znaczenia, w której kategorii znalazły się odsetki. Po drugie zaś windykacja pomocy następuje zgodnie z procedurami krajowymi, co wprost wynika z rozporządzenia proceduralnego, a w związku z tym, o ile cel windykacji jest zapewniony, tak szczegółowa regulacja dotycząca odsetek jest zbędna i nadmiernie ingeruje w ustawodawstwo krajowe. Władze polskie postulują zatem usunięcie ww. wymogu.
9. **Pkt 139** projektu Zawiadomienia wskazuje, że ani tymczasowe, ani ostateczne zamknięcie procedury odzyskania pomocy nie stoi na przeszkodzie, by Komisja ponownie przeprowadziła w razie potrzeby dokładniejszą kontrolę sprawy lub wznowiła postępowanie. Władze polskie zwracają się z prośbą o uzupełnienie Zawiadomienia o przykłady okoliczności uzasadniających wznowienie oraz odesłanie do praktyki decyzyjnej Komisji i/lub orzecznictwem sądów unijnych.

III. Uwagi do tłumaczenia

	Jest :	Powinno być:	Uzasadnienie:
Pkt 7	Niniejsze zawiadomienie nie wprowadza ani nie zmienia żadnych praw lub obowiązków poza tymi , które przewidziano w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w rozporządzeniu proceduralnym oraz rozporządzeniu wykonawczym i ich wykładni dokonywanej przez sądy unijne.	Niniejsze zawiadomienie nie wprowadza ani nie zmienia żadnych praw lub obowiązków w stosunku do tych , które przewidziano w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w rozporządzeniu proceduralnym oraz rozporządzeniu wykonawczym i ich wykładni dokonywanej przez sądy unijne.	Propozycja lepiej odzwierciedla tłumaczenie z języka angielskiego.
Pkt 10	Artykuł zakazuje państwom członkowskim wprowadzania projektowanych środków pomocy w życie przed przyjęciem przez Komisję decyzji ostatecznej w sprawie zgodności tych środków z rynkiem wewnętrznym (tzw. „klauzula zawieszająca”).	Artykuł zakazuje państwom członkowskim wprowadzania projektowanych środków pomocy w życie przed przyjęciem przez Komisję decyzji końcowej w sprawie zgodności tych środków z rynkiem wewnętrznym (tzw. „klauzula zawieszająca”).	Ujednolicenie z polską wersją Traktatu o Funkcjonowaniu UE.
Pkt 25	Na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego Komisja może według własnego uznania wydać nakaz odzyskania (...)	Na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia proceduralnego Komisja może skorzystać z przysługującego jej uznania i wydać nakaz odzyskania (...)	Oryginalne tłumaczenie wydaje się być nieco kolokwialne, a dodatkowo sugeruje, że Komisja może w sposób dowolny podejmować decyzję o wydaniu nakazu odzyskania, co nie jest prawdą.
Pkt 25,	W rozporządzeniu	W rozporządzeniu	Wydaje się, że nie tyle

przypis 28	proceduralnym określono kumulatywne, surowe wymagania, po spełnieniu których Komisja może wydać nakaz odzyskania	proceduralnym określono kumulatywne, ściśle wymagania, po spełnieniu których Komisja może wydać nakaz odzyskania	chodzi o surowość przepisów, co o ich precyzję.
Pkt 26	W sytuacji odwrotnej, czyli w przypadku przyjęcia decyzji stwierdzającej, że pomoc jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym („decyzja negatywna”) (...)	Natomiast w przypadku przyjęcia decyzji stwierdzającej, że pomoc jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym („decyzja negatywna”) (...)	Przyjęcie decyzji stwierdzającej, że pomoc jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym nie jest „sytuacją odwrotną” w stosunku do wydania nakazu odzyskania pomocy. Angielskie „on the contrary” odnosi się do uprawnień dyskrecjonalnych Komisji, stąd też właściwsze jest odejście od tłumaczenia dosłownego na rzecz słowa „natomiast”
Pkt 48	W takim przypadku krajowe zasady dotyczące przedawnienia nie mogą stanowić uzasadnienia dla niewywiązania się z obowiązku odzyskania pomocy i w stosownych przypadkach należy zaniechać ich stosowania.	W takim przypadku krajowe zasady dotyczące przedawnienia nie mogą stanowić uzasadnienia dla niewywiązania się z obowiązku odzyskania pomocy i należy zaniechać ich stosowania, jeśli zachodzi taka potrzeba.	Wydaje się, że tłumaczenie angielskiego wyrażenia „if need be” jako „jeśli zachodzi taka potrzeba” jest bardziej precyzyjne. Tłumaczenie go jako „w stosownych przypadkach” może budzić wątpliwości interpretacyjne, co to są za przypadki, podczas gdy chodzi jedynie o takie przypadki, kiedy zgodnie z prawem krajowym wystąpiło przedawnienie.
Pkt 49	Ponieważ postępowanie wyjaśniające w sprawie środka pomocy ma charakter procedury	Ponieważ postępowanie wyjaśniające w sprawie	Angielskie „it” w tym zdaniu odnosi się do okresu przedawnienia, nie zaś postępowania

	<p>dwustronnej pomiędzy państwem członkowskim i Komisją, Komisja może po rozpoczęciu okresu przedawnienia przerwać to postępowanie w drodze jakiegokolwiek działania lub może to zrobić państwo członkowskie na wniosek Komisji. W tej sytuacji nie ma znaczenia, czy takie działanie zgłoszono beneficjentowi pomocy lub czy się o nim dowiedział. Jeżeli decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania przed sądami unijnymi, okres przedawnienia zostaje zawieszony do czasu zakończenia postępowania.</p>	<p>środka pomocy ma charakter procedury dwustronnej pomiędzy państwem członkowskim i Komisją, Komisja może po rozpoczęciu biegu okresu przedawnienia przerwać ten okres w drodze jakiegokolwiek działania lub może to zrobić państwo członkowskie na wniosek Komisji. W tej sytuacji nie ma znaczenia, czy takie działanie zgłoszono beneficjentowi pomocy lub czy się o nim dowiedział. Jeżeli decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania przed sądami unijnymi, bieg okresu przedawnienia zostaje zawieszony do czasu zakończenia postępowania.</p>	<p>wyjaśniającego.</p> <p>Ponadto tłumaczenie „bieg okresu przedawnienia” zamiast „okres przedawnienia” wydaje się precyzyjniejsze.</p>
Pkt 51	<p>Zakłada się, że decyzje Komisji są legalne i pozostają wiążące w całości również, gdy toczą się postępowania przed sądami unijnymi.</p>	<p>Decyzje Komisji uznaje się za legalne i pozostają wiążące w całości również, gdy toczą się postępowania przed sądami unijnymi.</p>	<p>Proponowane tłumaczenie wydaje się być właściwsze z tego względu, że proponowane przez Komisję brzmienie może wprowadzać w błąd sugerując, że Komisja wyraża jedynie swoją opinię, nie zaś zasadę prawną ugruntowaną orzecznictwem sądów unijnych.</p>
Pkt 72	<p>Jeżeli państwo</p>	<p>Jeżeli państwo</p>	<p>Proponowane</p>

	<p>członkowskie napotka trudności w wykonaniu decyzji o odzyskaniu pomocy przed upływem terminu odzyskania pomocy, jest zobowiązane przedłożyć Komisji do rozpatrzenia informacje na temat tych trudności, dając jej wystarczająco dużo czasu, aby mogła ocenić sytuację, wraz z odpowiednimi propozycjami rozwiązania problemów. Może to obejmować wniosek o przedłużenie terminu odzyskania pomocy.</p>	<p>członkowskie napotka trudności w wykonaniu decyzji o odzyskaniu pomocy w terminie odzyskania pomocy, jest zobowiązane przedłożyć Komisji do rozpatrzenia informacje na temat tych trudności, dając jej wystarczająco dużo czasu, aby mogła ocenić sytuację, wraz z odpowiednimi propozycjami rozwiązania problemów. Może to obejmować wniosek o przedłużenie terminu odzyskania pomocy.</p>	<p>tłumaczenie angielskiego wyrażenia „within the recovery deadline” wydaje się bardziej odpowiadać kontekstowi tego zdania.</p>
Pkt 121	<p>(i) stanowią one odpowiedni instrument przywrócenia warunków rynkowych, które zakłócił niezgodny z prawem środek pomocy, (ii) Komisja i inne zainteresowane strony mogą zidentyfikować te środki jako takie</p>	<p>(i) stanowią one odpowiedni instrument przywrócenia warunków rynkowych, które zakłócił niezgodny z prawem środek pomocy, (ii) Komisja i inne zainteresowane strony mogą zidentyfikować te środki jako taki instrument</p>	<p>Angielskie wyrażenie „as such” odnosi się do „odpowiedniego instrumentu”, o którym mowa w pkt (i).</p>

Z poważaniem,
Marek Niechciał
Prezes Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
/podpisano elektronicznie/